

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně projednal v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Radany Macháňové Laštůvkové a soudců JUDr. Ivana Holíka a Mgr. Víta Krchňáčka ve veřejném zasedání konaném dne 6. listopadu 2018 **odvolání obžalovaných 1.) P.M.**, narozeného XXXXX v XXXXX, obchodního ředitele, bytem XXXXX, XXXXX, a **2.) J.S.**, narozené XXXXX v XXXXX, účetní, bytem XXXXX, XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Kroměříži ze dne 19. 6. 2018, č. j. 9 T 76/2017-3749, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek zrušuje ohledně obou obžalovaných v odsuzující části.

Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu se obžalovaní

1) P.M., narozený XXXXX

a 2) J.S., narozená XXXXX,

uznávají vinnými,

že obžalovaný P.M., jako jednatel a ředitel společnosti XXXXX, IČ XXXXX, sídlem XXXXX a obžalovaná J.S., jako ekonomka společnosti a od 1. 4. 2012 jako finanční manažerka společnosti XXXXX, tedy obžalovaný P.M. jako osoba, které byla dle § 135 odst. 2 a § 194 odst. 5 obchodního zákoníku uložena povinnost vykonávat svou funkci s péčí řádného hospodáře a současně jako

osoba, které jako vedoucímu zaměstnanci bylo, ve smyslu § 301 odst. 1 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce, uloženo opatrovat majetek společnosti XXXXX, a obžalovaná J.S. jako osoba odpovědná za řízení procesů a zaměstnanců v oblasti finančního řízení a správy budov, a dále jako osoba, které bylo ve smyslu § 301 odst. 1 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce, uloženo opatrovat majetek společnosti XXXXX, v rozporu s těmito svými povinnostmi,

oba obžalovaní:

1) poté, co dne 1. 7. 2010 v Kroměříži obžalovaný P.M. za společnost XXXXX, uzavřel s R.P., jako obchodním zástupcem, smlouvu o zprostředkování prodeje, dle které vznikl R.P. nárok na měsíční paušální odměnu ve výši 15 000 Kč jen pod podmínkou předložení pravidelných týdenních hlášení o provedených kontaktech, a poté, co obžalovaný P.M. dne 2. 1. 2012 za společnost XXXXX, uzavřel dodatek k této smlouvě, dle které byl nárok R.P. na měsíční paušální odměnu ve výši podmíněn předložením měsíčních výkazů o provedených kontaktech, v rozporu s těmito smluvními ustanoveními obžalovaná J.S. se souhlasem obžalovaného P.M. nechala proplatit faktury vystavené R.P., i když oba věděli, že R.P. nepředložil nezbytná týdenní a od 2. 1. 2012 měsíční hlášení a předmětnou činnost pro společnost nevykonával, a že tedy nebyl oprávněn faktury za obchodní činnost vystavit a společnost XXXXX nebyla povinna je uhradit, a dále věděli, že R.P. často fakturoval i vyšší částku než 15 000 Kč měsíčně, kdy takto v období od 30. 11. 2010 do 31. 3. 2012 bezdůvodně proplatili z pokladny společnosti faktury číslo: 100036 ze dne 6. 7. 2010, 100049 ze dne 11. 8. 2010, 100077 ze dne 29. 9. 2010, 100087 ze dne 22. 10. 2010, 100114 ze dne 13. 12. 2010, 100123 ze dne 30. 12. 2010, 110027 ze dne 28. 2. 2011, 110045 ze dne 30. 4. 2011, 110046 ze dne 31. 5. 2011, 110053 ze dne 18. 7. 2011, 110055 ze dne 3. 8. 2011, 110064 ze dne 30. 9. 2011, 110069 ze dne 19. 10. 2011, 110088 ze dne 30. 12. 2011, 120007 ze dne 4. 2. 2012, 120009 ze dne 11. 3. 2012, čímž společnosti XXXXX, způsobili škodu ve výši 78 970 Kč,

oba obžalovaní

2) poté, co dne 25. 2. 2012 v Kroměříži obžalovaný P.M. za společnost XXXXX, uzavřel se společností XXXXX, zastoupené jednatelem R.P., smlouvu o zprostředkování prodeje, dle které vznikl společnosti XXXXX nárok na měsíční paušální odměnu ve výši 25 000 Kč jen pod podmínkou předložení pravidelných týdenních hlášení o provedených kontaktech, v rozporu se smluvními ustanoveními obžalovaná J.S. se souhlasem obžalovaného P.M. nechala proplatit faktury vystavené společností XXXXX, i když oba věděli, že společnost XXXXX nepředložila nezbytná měsíční hlášení a předmětnou činnost pro společnost nevykonávala, a že tedy nebyla oprávněna faktury za obchodní činnost vystavit a společnost XXXXX nebyla povinna je uhradit, kdy takto v období od 1. 3. 2012 do 30. 9. 2012 bezdůvodně proplatili z pokladny společnosti faktury číslo: 120001 ze dne 30. 3. 2012, 120002 ze dne 10. 5. 2012, 120003 ze dne 31. 5. 2012, 120004 ze dne 30. 6. 2012, 120005 ze dne 1. 8. 2012, 120006 ze dne 3. 9. 2012, čímž společnosti XXXXX způsobili škodu ve výši 30 000 Kč,

tedy

obžalovaný P.M.:

ad 1–2)

- porušil zákonem uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek, a způsobil takovým činem škodu nikoli malou,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Svobodová.

obžalovaná J.S.:

ad 1–2)

- porušila zákonem uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek, a způsobila takovým činem škodu nikoli malou,

tím spáchali**obžalovaný P.M.**

ad 1–2)

- přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku,

obžalovaná J.S.

ad 1–2)

- přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku

a za to se odsuzují:**Obžalovaný P.M.:**

Podle § 220 odst. 1, § 67 odst. 1, 3 a § 68 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku k **peněžitému trestu ve výměře 50 denních sazeb po 200 Kč, celkem 10 000 Kč (deset tisíc korun).**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě uhrazen, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 100 (sto) dnů.**

Obžalovaná J.S.:

Podle § 220 odst. 1, § 67 odst. 1, 3 a § 68 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku k **peněžitému trestu ve výměře 50 denních sazeb po 200 Kč, celkem 10 000 Kč (deset tisíc korun).**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě uhrazen, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 50 (padesát) dnů.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu jsou obžalovaní P.M. a J.S. povinni nahradit společně a nerozdílně poškozené společnosti XXXXX, XXXXX, škodu ve výši 108 970 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená společnost XXXXX, XXXXX, odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Naproti tomu se obžalovaný P.M.

podle § 226 písm. b) trestního řádu

zprošťuje

obžaloby Okresního státního zastupitelství v Kroměříži 26. 5. 2017, č. j. ZT 129/2015-146, pro skutek spočívající v tom, že poté, co dne 1. 4. 2012 v Kroměříži P.M. za společnost XXXXX, u společnosti XXXXX, jako dodavatele, rámcově objednal průběžné drobné opravy střechy objektu společnosti, o kterém P.M. věděl, že není ve vlastnictví společnosti XXXXX, ale že je

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Svobodová.

pronajat od M.K., přičemž již při odeslání rámcové objednávky dodavateli deklaroval, že provedené práce je třeba fakturovat M.K., jako majiteli dané nemovitosti, přičemž na základě dalších osobních objednávek P.M., na základě cenových nabídek vystavených společností XXXXX, pro M.K., objednal u společnosti XXXXX, provedení oprav střechy, a to

- 1) na základě nabídky ze dne 26. 3. 2012 lokální opravu střechy, kterou po jejím provedení P.M. převzal dne 16. 11. 2012, za kterou byla dne 19. 11. 2012 vystavena faktura č. 20123000118 na částku 34 875 Kč,
- 2) na základě nabídky ze dne 4. 6. 2012 opravu vpusť, kterou po jejím provedení P.M. převzal dne 16. 11. 2012, za kterou byla dne 19. 11. 2012 vystavena faktura č. 20123000115 na částku 9 215 Kč,
- 3) na základě nabídky ze dne 4. 9. 2012 opravu střechy, kterou po jejím provedení P.M. převzal dne 16. 11. 2012, za kterou byla dne 19. 11. 2012 vystavena faktura č. 20123000116 na částku 11 430 Kč,
- 4) na základě nabídky ze dne 17. 9. 2012 lokální opravu střechy po zatékání, kterou po jejím provedení P.M. převzal dne 16. 11. 2012, za kterou byla dne 19. 11. 2012 vystavena faktura č. 20123000117 na částku 35 336 Kč,

přičemž tyto faktury byly vystaveny společnosti XXXXX, a J.S. je s vědomím P.M. odsouhlasila a zaevidovala, aby mohly být dne 30. 11. 2012 uhrazeny vzájemným zápočtem za odebrané zboží, přestože věděli, že se jedná o výdaj k zhodnocení nemovitosti, která nebyla ve vlastnictví společnosti, že z tohoto důvodu se jedná o výdaj daňově neuznatelný, a že takové opravy objektu měl hradit majitel objektu, čímž způsobili společnosti XXXXX, škodu ve výši 90 856 Kč,

čímž měl spáchat

dílčí útok přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozená společnost XXXXX, XXXXX, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Obžalovaní P.M. a J.S. byli napadeným rozsudkem uznáni vinnými skutky spočívajícími v tom, že obžalovaný P.M., jako jednatel a ředitel společnosti XXXXX, IČ XXXXX, sídlem XXXXX a obžalovaná J.S., jako ekonomka společnosti a od 1. 4. 2012 jako finanční manažerka společnosti XXXXX, tedy obžalovaný P.M. jako osoba, které byla dle § 135 odst. 2 a § 194 odst. 5 obchodního zákoníku uložena povinnost vykonávat svou funkci s péčí řádného hospodáře a současně jako osoba, které jako vedoucímu zaměstnanci bylo, ve smyslu § 301 odst. 1 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce, uloženo opatrovat majetek společnosti XXXXX, a obžalovaná J.S. jako osoba odpovědná za řízení procesů a zaměstnanců v oblasti finančního řízení a správy budov, a dále jako osoba, které bylo ve smyslu § 301 odst. 1 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce, uloženo opatrovat majetek společnosti XXXXX, v rozporu s těmito svými povinnostmi,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Svobodová.

1.) oba obžalovaní poté, co dne 1. 7. 2010 v Kroměříži obžalovaný P.M. za společnost XXXXX, uzavřel s R.P., jako obchodním zástupcem, smlouvu o zprostředkování prodeje, dle které vznikl R.P. nárok na měsíční paušální odměnu ve výši 15 000 Kč jen pod podmínkou předložení pravidelných týdenních hlášení o provedených kontaktech, a poté, co obžalovaný P.M. dne 2. 1. 2012 za společnost XXXXX, uzavřel dodatek k této smlouvě, dle které byl nárok R.P. na měsíční paušální odměnu ve výši podmíněn předložením měsíčních výkazů o provedených kontaktech, v rozporu s těmito smluvními ustanoveními obžalovaná J.S. se souhlasem obžalovaného P.M. nechala proplatit faktury vystavené R.P., i když oba věděli, že R.P. nepředložil nezbytná týdenní a od 2. 1. 2012 měsíční hlášení a předmětnou činnost pro společnost nevykonával, a že tedy nebyl oprávněn faktury za obchodní činnost vystavit a společnost XXXXX nebyla povinna je uhradit, a dále věděli, že R.P. často fakturoval i vyšší částku než 15 000 Kč měsíčně, kdy takto v období od 30. 11. 2010 do 31. 3. 2012 bezdůvodně proplatili z pokladny společnosti faktury č. 100036 ze dne 6. 7. 2010 na částku 20.000 Kč, č. 100049 ze dne 11. 8. 2010 na částku 20.000 Kč, č. 100077 ze dne 29. 9. 2010 na částku 20.000 Kč, č. 100087 ze dne 22. 10. 2010 na částku 15.000 Kč, č. 100114 ze dne 13. 12. 2010 na částku 25.000 Kč, č. 100123 ze dne 30. 12. 2010 na částku 25.000 Kč, č. 110027 ze dne 28. 2. 2011 na částku 25.000 Kč, č. 110045 ze dne 30. 4. 2011 na částku 25.000 Kč, č. 110046 ze dne 31. 5. 2011 na částku 25.000 Kč, č. 110053 ze dne 18. 7. 2011 na částku 25.000 Kč, č. 110055 ze dne 3. 8. 2011 na částku 25.000 Kč, č. 110064 ze dne 30. 9. 2011 na částku 17.900 Kč, č. 110069 ze dne 19. 10. 2011 na částku 3.970 Kč, č. 110088 ze dne 30. 12. 2011 na částku 25.000 Kč, č. 120007 ze dne 4. 2. 2012 na částku 25.000 Kč, č. 120009 ze dne 11. 3. 2012 na částku 25.000 Kč, čímž společnosti XXXXX, způsobili škodu ve výši 346.870 Kč,

2.) oba obžalovaní poté, co dne 25. 2. 2012 v Kroměříži obžalovaný P.M. za společnost XXXXX, uzavřel se společností XXXXX, zastoupené jednatelem R.P., smlouvu o zprostředkování prodeje, dle které vznikl společnosti XXXXX nárok na měsíční paušální odměnu ve výši 25 000 Kč jen pod podmínkou předložení pravidelných týdenních hlášení o provedených kontaktech, v rozporu se smluvními ustanoveními obžalovaná J.S. se souhlasem obžalovaného P.M. nechala proplatit faktury vystavené společností XXXXX, i když oba věděli, že společnost XXXXX nepředložila nezbytná měsíční hlášení a předmětnou činnost pro společnost nevykonávala, a že tedy nebyla oprávněna faktury za obchodní činnost vystavit a společnost XXXXX nebyla povinna je uhradit, kdy takto v období od 1. 3. 2012 do 30. 9. 2012 bezdůvodně proplatili z pokladny společnosti faktury č. 120001 ze dne 30. 3. 2012 na částku 25.000 Kč, č. 120002 ze dne 10. 5. 2012 na částku 25.000 Kč, č. 120003 ze dne 31. 5. 2012 na částku 25.000 Kč, č. 120004 ze dne 30. 6. 2012 na částku 25.000 Kč, č. 120005 ze dne 1. 8. 2012 na částku 25.000 Kč, č. 120006 ze dne 3. 9. 2012 na částku 25.000 Kč, čímž společnosti XXXXX způsobili škodu ve výši 150.000 Kč.

Obžalovaný P.M. sám pak byl uznán vinným pro skutek spočívající v tom, že poté, co dne 1. 4. 2012 v Kroměříži za společnost XXXXX, u společnosti XXXXX, jako dodavatel, rámcově objednal průběžné drobné opravy střechy objektu společnosti, o kterém věděl, že není ve vlastnictví společnosti XXXXX, ale že je pronajat od M.K., přičemž již při odeslání rámcové objednávky dodavateli deklaroval, že provedené práce je třeba fakturovat M.K., jako majiteli dané nemovitosti, přičemž na základě dalších osobních objednávek, na základě cenových nabídek vystavených společností XXXXX, pro M.K., objednal u společnosti XXXXX, provedení oprav střechy, a to

- na základě nabídky ze dne 26. 3. 2012 lokální opravu střechy, kterou po jejím provedení obžalovaný převzal dne 16. 11. 2012, za kterou byla dne 19. 11. 2012 vystavena faktura č. 20123000118 na částku 34 875 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Svobodová.

- na základě nabídky ze dne 4. 6. 2012 opravu vpustí, kterou po jejím provedení obžalovaný převzal dne 16. 11. 2012, za kterou byla dne 19. 11. 2012 vystavena faktura č. 20123000115 na částku 9 215 Kč,
- na základě nabídky ze dne 4. 9. 2012 opravu střechy, kterou po jejím provedení obžalovaný převzal dne 16. 11. 2012, za kterou byla dne 19. 11. 2012 vystavena faktura č. 20123000116 na částku 11 430 Kč,
- na základě nabídky ze dne 17. 9. 2012 lokální opravu střechy po zatékání, kterou po jejím provedení obžalovaný převzal dne 16. 11. 2012, za kterou byla dne 19. 11. 2012 vystavena faktura č. 20123000117 na částku 35 336 Kč,

příčemž tyto faktury byly vystaveny společnosti XXXXX, a přestože věděl, že se jedná o výdaj k zhodnocení nemovitosti, která nebyla ve vlastnictví společnosti, že z tohoto důvodu se jedná o výdaj daňově neuznatelný, a že takové opravy objektu měl hradit majitel objektu, čímž způsobili společnosti XXXXX, škodu ve výši 90.856 Kč.

Po právní stránce pak bylo toto jednání u obžalovaného P.M. kvalifikováno jako přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a u obžalované J.S. jako přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovanému P.M. byl za tento přečin uložen podle § 220 odst. 2 trestního zákoníku, § 67 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 200 Kč, celkem tedy 20.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě uhrazen, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 200 dnů. Obžalované J. S. byl podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku, § 67 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 50 denních sazeb po 250 Kč, celkem tedy 12.500 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě uhrazen, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 50 dnů. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byli oba obžalovaní zavázáni společně a nerozdílně nahradit poškozené společnosti XXXXX škodu ve výši 496.870 Kč. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byl obžalovaný P.M. sám zavázán poškozené společnosti XXXXX škodu ve výši 90.856 Kč.

Pro úplnost je třeba dodat, že napadeným rozsudkem byla obžalovaná J.S. podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěna obžaloby pro skutek popsany ve zprošťující části výroku napadeného rozsudku, jímž měla spáchat dílčí útok přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Zprošťující část výroku napadeného rozsudku však nebyla předmětem odvolacího řízení.

Proti odsuzujícímu výroku napadeného rozsudku podali oba obžalovaní odvolání a toto zdůvodnili písemně prostřednictvím svých obhájců.

Obžalovaný P.M. v odvolání uvedl, že považuje napadený rozsudek za věcně nesprávný a nezákonný. Dle jeho názoru skutková zjištění jsou nejasná s tím, že nalézací soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Podle něj panují pochybnosti o správnosti skutkového zjištění a v přezkoumávané části napadeného rozsudku bylo porušeno ustanovení trestního zákona. Pokud jde o skutky pod bodem 1) a 2) odsuzující části výroku napadeného rozsudku, pak se zabýval obsahem znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, jehož zpracovatel byl v rámci hlavního líčení rovněž vyslechnut. Ze závěrů tohoto znaleckého posudku vyplynulo, že řada ostatních listin týkajících se oněch skutků neobsahuje pravý podpis obžalovaného M.. Za zásadní považuje to, že ze závěrů posudku vyplynulo, že falsum podpisů obžalovaného je nejen na samotných smlouvách, které byly uzavřeny se svědkem P. a se společností XXXXX, ale rovněž na dalších listinách, které byly podstatné právě pro výplatu odměn svědku P. a společnosti XXXXX. Toto je podstatné proto, že z dokazování před nalézacím soudem zcela jednoznačně vyplynulo, že aby tyto odměny mohly být vypláceny, musely být schváleny obžalovaným M. jako jednatelem,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Svobodová.

kteřý doklady oparafoval, a poté byly příslušné prostředky vyplaceny. Minimálně část těchto listin - faktur neobsahuje pravý podpis obžalovaného, tudíž je evidentní, že žádný souhlas udělen nebyl. Obžalovaný M. se domnívá, že soud I. stupně bagatelizuje závěry znaleckého posudku s tím, že obžalovaný uzavření smluv o zprostředkování nikdy nerozporoval. Za mnohem podstatnější však považuje závěry znaleckého posudku, které se týkají faktur, které měl obžalovaný oparafovat, a na základě jeho odsouhlasení měly být pak odměny vyplaceny. Poukázal na skutečnost, že soud I. stupně uvedl, že závěry znalce nejsou stoprocentní, protože při zpracování svého znaleckého posudku musel vycházet z kopií, takže závěry jsou v určité rovině pravděpodobnosti a za této situace se pak obžalovaný domnívá, že soud I. stupně měl postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo a přiklonit se k verzi, která je pro obžalovaného příznivější. Obžalovaný také nesouhlasí s tvrzením soudu I. stupně, že svědek P., příp. společnost XXXXX žádnou činnost pro společnosti XXXXX nevykonávali. Poukázal přitom na výpovědi svědků J.Š., M.P. a P.H., stejně jako svědkyně Z.M.. Pokud jde o skutek uvedený pod bodem 3) výroku napadeného rozsudku, který se týkal opravy střechy skladu společnosti XXXXX, pak poukázal na to, že podstata skutku spočívala v tom, že obžalovaný jako objednatel objednal opravu dané střechy, měl si být vědom, že majitelem objektu není společnost, v níž figuroval jako jednatel, nýbrž M.K. jako fyzická osoba s tím, že následně došlo k proplacení ceny za provedenou opravu, a to nikoliv z prostředků pana K., tedy majitele objektu, ale z prostředků společnosti XXXXX. Obžalovaný je toho názoru, že soud I. stupně po právní stránce naprosto nesprávně vyhodnotil vztahy týkající se dané nemovitosti s ohledem na to, že tam byly prováděny opravy v roce 2012. Vlastníkem budovy byl K. jako fyzická osoba a na základě nájemní smlouvy z roku 2003 umožnil užívání budovy nájemci - společnosti XXXXX, kde byl obžalovaný jednatelem. Podle jeho názoru soud I. stupně nesprávně vyhodnotil zejména právo a povinnosti vyplývající z nájemní smlouvy, která byla platná a účinná až do 31. 12. 2012. Je tedy nutno při posuzování provádění oprav této střechy postupovat dle této nájemní smlouvy ze dne 2. 1. 2003 ve znění jejich dodatků. Poukázal na čl. VIII. odst. 1 této smlouvy, který stanovuje, že nájemce je povinen na své náklady udržovat předmět pronájmu v řádném a užitelném stavu, pořádku a čistotě a je povinen provádět na své náklady opravy a údržbu, jejichž potřeba byla vyvolána užíváním. V této smlouvě účinné v době provádění oprav pak nebyl stanoven žádný finanční limit, do kterého by měl opravy provádět nájemce a od jaké sumy by je měl provádět pronajímatel. Tento finanční limit se objevil až v nájemní smlouvě následně, která byla uzavřena až po roce 2012, tedy nebyla platná a účinná v době, kdy se inkriminované opravy prováděly. V tomto směru pak soud I. stupně rovněž nevyhodnotil správně výpověď auditora společnosti XXXXX P.S., který v přípravném řízení označil náklady, které vynaložila společnost XXXXX na opravu střechy jako daňově neuznatelné. Poté, co byl informován v rámci hlavního líčení, o textu nájemní smlouvy účinné v době provedení oprav, připustil, že se jedná o nárok daňově uznatelný. Podle názoru obžalovaného společnost XXXXX byla nejenom oprávněna, ale i povinna opravu střechy provést a obžalovaný postupoval dle smluvního ujednání stanoveného v nájemní smlouvě. Soud I. stupně připustil, že nájemní smlouva nspecifikuje, jaký druh úprav je povinen provádět nájemce, nicméně uvedl k tomu, že z logiky věci se mělo jednat o drobnou opravu. Takové závěry soud I. stupně učinil v rozporu s nájemní smlouvou, z té nic takového nevyplývá. Pokud soud I. stupně spekuluje o tom, že z logiky věci použitým slovem "opravy" měla být myšlena drobná oprava, pak se domnívá, že je to způsob hodnocení důkazů, který je v trestním řízení nepřipustný. Zcela nedostatečně se pak v tomto případě vypořádal s naplněním subjektivní stránky zažalovaného přečinu. Minimálně úmyslné zavinění na jeho straně ve vztahu k jakémukoliv způsobení škody dovodit nelze. Třetí podstatná část argumentace obžalovaného P.M. se týká subsidiarity trestní represe. Obžalovaný se domnívá, že předmětná věc nedosahuje požadovaného stupně společenské škodlivosti (stále se jedná o bod 3 výroku napadeného rozsudku), aby byla řešena prostředky trestního práva. Poukázal na to, že je evidentní, že z prostředků společnosti XXXXX, kterou v podstatě K. vlastní, byl opraven a tím i zhodnocen jeho majetek ve vlastnictví jako fyzické osoby. I tento aspekt - tedy téměř stoprocentní majetková propojenost významným způsobem snižuje společenskou škodlivost. Snižuje ji i ta

skutečnost, že z dokazování vyplynulo, že mezi společnostmi XXXXX a K. nedošlo k vymáhání obohacení, ke kterému údajně mělo dojít. Obžalovaný tedy v odvolání navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně.

Rovněž obžalovaná J.S. své odvolání podrobně zdůvodnila prostřednictvím svého obhájce. Podle obžalované S. odůvodnění napadeného rozsudku nerespektuje ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu a nevypořádalo se s celou řadou argumentů, které v průběhu řízení před soudem I. stupně předložila. Především poukázala na skutečnost, že z výpovědi obžalované, ale i z výpovědi svědkyně S. a jí doloženého sešitu vyplývá, že fakturované částky, a to jak svědkem P., tak společností XXXXX, nebyly vypláceny v těch částkách, které jsou uvedeny ve fakturách. Tyto byly hrazeny asi z 30 %. Toto plyne jak z výpovědi obžalované S., tak zejména z výpovědi svědkyně S., která měla dané prostředky fakticky vyplácet. Soud I. stupně uvádí, že považuje výpověď obžalované S. za pravdivou, pak je tedy nelogické, aby jako výši škody uváděl celou výši fakturovaných částek. Obžalovaná se tedy musí tázat, proč soud považuje za škodu i částky, které obžalovaným vypláceny nebyly, když výpovědi jak obžalované S., tak svědkyně S. považuje za pravdivé. Dále se v odvolání obžalovaná zabývá svou pozicí ve společnosti XXXXX, když poukázala na skutečnost, že na základě pracovní smlouvy ze dne 27. 11. 2000 byla jako druh práce sjednána pozice hlavní účetní - kompletní vedení účetní evidence. Soud I. stupně vyšel z toho, že od 1. 4. 2012 byla obžalovaná na pozici finanční manažerky a ještě předtím od 1. 11. 2004 byla ekonomkou společnosti. Z průběhu dokazování, především pak z listinných důkazů, vyplývá, že jak jmenování do funkce ekonomky společnosti dne 1. 11. 2004, tak následně i do funkce finančního manažera dne 31. 3. 2012 proběhlo na základě jmenovacích dekretů, na kterých jsou podpisy pouze jednatelů společnosti, tj. proběhlo jednostranné jmenování do dané funkce. Z pozice účetní pak nelze dovodit, že její pracovní náplní je rozhodování o tom, které faktury budou proplaceny a v jaké výši. Pokud by kompetence měly spadat pod pojem ekonomky nebo finanční manažerky, pak je nutno uvést, že u obžalované nikdy nedošlo ke změně druhu práce (změně pracovní smlouvy) v souladu se zákoníkem práce, a to konkrétně § 41 a násl. Jednostranně vytvořené jmenovací dekrety tento následek pak nemohly způsobit. Obžalovaná Skácelová tedy neměla potřebné pravomoci z formálně-právního hlediska a nebyly u ní ani materiálně - fakticky. Pokud jde o otázku výše škody, ke které dospěl soud I. stupně, pak znovu poukázal na skutečnost, že jak R.P., tak společnosti XXXXX nebyly vypláceny celé částky uvedené v jednotlivých fakturách. Za podstatné považuje to, že nevyplacený zbytek peněz byl použit na nelegální aktivity společnosti XXXXX Státní zástupce rozdíl přičítá i obžalované z toho důvodu, že dané prostředky byly použity na nelegální aktivity poškozené společnosti, tzn. vyplácení provizí neboli benefitů zákazníkům. Takto vzniklou škodu však rozhodně nelze přičítat obžalované, neboť se na vyplácení těchto benefitů nijakým způsobem nepodílela. V závěru odvolání pak obžalovaná Skácelová shrnula své argumenty tím způsobem, že rozsudek je vnitřně rozporný a nepřezkoumatelný, kdy na jedné straně potvrzuje pravdivost a správnost výpovědi obžalované, na druhé straně přijímá závěr o výši škody, která je s tímto v rozporu. Obžalovaná neměla u poškozené společnosti formálně ani materiálně pravomoci rozhodovat o proplacení faktur, nebo o uzavírání smluv, byla zaměstnána na pozici účetní. Výše škody byla zjištěna nesprávně, kdy z provedeného dokazování plyne, že na faktury R.P. a společnosti XXXXX bylo hrazeno podstatně méně, než byly fakturované částky uváděny na fakturách. Obžalované pak nemůže být uložena povinnost k náhradě škody, protože oba skutky byly důsledkem nelegální činnosti poškozené společnosti, ze které tato profitovala, kdy zároveň platí, že nikdo nemůže těžit ze svého protiprávního nebo nepoctivého jednání. V závěru odvolání tedy obžalovaná J.S. navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve všech výrocích odsuzující části, které se jí týkají, zrušil a rozhodl tak, že se obžalovaná dle § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby zproští.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Svobodová.

Odvolací soud dle ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech napadených výroků rozsudku, jakož i řízení předcházející jeho vydání a dospěl k následujícím závěrům:

Pokud jde o řízení předcházející vydání napadeného rozsudku, bylo v něm postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, když soud I. stupně respektoval práva obžalovaných na obhajobu a odvolací soud neshledal procesní pochybení, která by ve svých důsledcích mohla vést ke zrušení napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku tedy netrpí vadami či nedostatky, které by měly vliv na jeho správnost.

Pokud jde o meritorní stránku věci, je nutno konstatovat, že dokazování bylo soudem I. stupně provedeno v rozsahu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, soud I. stupně tedy provedl všechny dostupné důkazy potřebné pro své rozhodnutí. Mimo jiné o tom svědčí také skutečnost, že ani jeden z odvolatelů nenavrhl doplnit dokazování jiným v úvahu přicházejícím důkazem.

Pokud jde o body 1) a 2) odsuzující části rozsudku, pak zde soud I. stupně vyšel především z výpovědi spoluobžalované J.S., která ze spáchání trestné činnosti usvědčuje rovněž spoluobžalovaného P.M. (O výši způsobené škody bude pojednáno níže.) Soud I. stupně především poukázal na rozpory v samotné výpovědi obžalovaného P.M., když tyto v odůvodnění napadeného rozsudku přesně pojmenoval a konstatoval. Vycházel nejen z výpovědi spoluobžalované J.S., ale také z výpovědi svědka P., který jednoznačně potvrdil, že smlouvu o zprostředkování s ním uzavíral právě obžalovaný P.M. Z výpovědi obžalované J.S. i ze svědecké výpovědi A. S. pak rovněž vyplývá i skutečnost, že jak svědek P. sám za svoji osobu, tak za společnost XXXXX nepředložil nezbytná týdenní ev. měsíční hlášení, což bylo jednou z podmínek proplácení jím předkládaných faktur. Soud I. stupně rovněž poukázal na počítačový systém Karát, z něhož vyplývá, že jak svědek P., tak ani společnost XXXXX v tomto systému nebyli evidováni. Na základě především těchto důkazů pak soud I. stupně dospěl k závěru o vině obou obžalovaných skutky pod bodem 1) a 2) výroku napadeného rozsudku. Pokud jde o znalecký posudek z oboru písmoznalectví, který je velmi zdůrazňován obžalovaným M. v jeho odvolání, k tomu je především v obecné rovině třeba uvést, že znalecký posudek je toliko jedním z důkazů, je důkazem rovnocenným vůči důkazům ostatním a není jím nijak nadřazen. Pokud tedy znalec PhDr. Jiří Valeška ve svém posudku dospěl k závěru, že nelze vyloučit, že by pisatelem podpisu mohla být jiná osoba než obžalovaný, ale zároveň nevyločil, že to mohly být skutečné podpisy obžalovaného, pak rozhodně tento znalecký posudek nevyvrací pravdivost a relevantnost důkazů, které byly rozebrány shora. Tento důkaz nemůže ve světle ostatních provedených důkazů vést k vyvinění obžalovaného P.M. zažalovanými skutky pod body 1) a 2) výroku napadeného rozsudku.

Odvolací soud shledal relevantní námitkou tu část obhajoby obžalovaného M. i spoluobžalované J.S., již napadají zjištěnou výši způsobené škody. Jestliže soud I. stupně považuje výpověď obžalované J.S. a svědkyně A. S. za zcela věrohodnou a vychází z ní, pak je nelogické, aby nevyšel z těchto výpovědí i při stanovení výše škody. Jak obžalovaná S., tak také svědkyně S. shodně potvrdily, že na základě dodaných faktur svědkem P., popř. společností XXXXX nebyly těmto vypláceny celé částky uvedené ve fakturách, kdy svědkyně S. uvedla, že bylo vypláceno maximálně 30 %, a obžalovaná J.S., že bylo vypláceno maximálně 5.000 Kč. Ostatně pokud by tomu tak nebylo, pak by celý systém tzv. benefitů postrádal jakýkoliv smysl. Odvolací soud proto ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu napadený rozsudek zrušil v odsuzující části ve výroku o vině obou obžalovaných pod body 1) a 2) a rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku odvolacího soudu uvedeno. Při stanovení výše škody pak vycházel z výpovědi obžalované J.S. a jejího tvrzení, že na základě dodaných faktur jak R.P., tak společností XXXXX bylo vypláceno maximálně 5.000 Kč, s výjimkou faktury ze dne 19. 10. 2011, která sama o sobě zní na částku nižší

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Svobodová.

ve výši 3.970 Kč. Uznal tedy oba obžalované znovu vinnými z jednání tak, jak je popsáno pod body 1) a 2) napadeného rozsudku, ovšem s výjimkou způsobené škody, která po úpravě a zohlednění výpovědi obžalované J.S. a svědkyně A. S. činí u skutku 1) částku 78.970 Kč a u skutku pod bodem 2) částku 30.000 Kč, tedy v celkové výši 108.970 Kč. S ohledem na tuto výši způsobené škody pak bylo jednání obžalovaného P.M. překvalifikováno a byl uznán stejným přečinem jako obžalovaná J.S., tedy přečinem porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 trestního zákoníku.

Pokud jde o námitku obžalované J.S., že její postavení ve firmě bylo takové, že v žádném případě nemohla o ničem rozhodovat v tom smyslu, že musela toliko plnit příkazy, pak k tomu odvolací soud uvádí, že bylo prokázáno, že se na systému proplácení tzv. benefitů aktivně účastnila, věděla o něm a dokonce to byla ona sama, kdo na žádost obžalovaného P.M. zajistil účast svědka R.P., resp. i společnosti XXXXX v tomto systému. Její jednání je nutno v tomto případě posoudit jako spolupachatelství ve smyslu ustanovení § 23 trestního zákoníku. Nemohou na tom nic změnit ani namítané formální nedostatky jejího jmenování při vyhotovování dekretu o jmenování do funkce ekonomky nebo od 1. 4. 2012 do funkce finanční manažerky. Tyto formální nedostatky nejsou překážkou pro závěr, že se obžalovaná dopustila trestné činnosti a nese tedy i trestní odpovědnost. Byla to nepochybně i ona, kdo se na způsobu vyvádění peněz z firmy XXXXX formou tzv. benefitů podílela a realizovala jej.

Pokud jde o skutek uvedený pod bodem 3) odsuzující části výroku napadeného rozsudku, zde odvolací soud dal za pravdu argumentaci obhajoby spočívající v tom, že obžalovaný P.M. nemohl svým jednáním v žádném případě naplnit subjektivní stránku zažalovaného přečinu podle § 220 trestního zákoníku. Soud I. stupně zde nesprávně vycházel z ustanovení nájemní smlouvy, která byla účinná až po roce 2012, přičemž smlouva, která byla účinná v době, kdy mělo k trestné činnosti dojít, žádný limit pro výši oprav nestanovovala. Pokud nájemní smlouva ze dne 2. 1. 2003 účinná v roce 2012 v čl. VIII. odst. 1 stanovila, že nájemce je povinen na své náklady udržovat předmět pronájmu v řádném a užitelném stavu, pořádku a čistotě a je povinen na své náklady opravy a údržbu, jejichž potřeba byla vyvolána užíváním, provádět, pak rozhodně nelze konstatovat, že by obžalovaný M. vědomě páchal trestnou činností formou zažalovaného přečinu. Pokud soud I. stupně dospěl k závěru, že měl provádět pouze tzv. drobné opravy a vycházel z částky 100.000 Kč, pak se jedná o limit, který byl samovolně vytvořen soudem I. stupně a takovýto postup nelze v žádném případě akceptovat. Stejně tak byla za relevantní uznána námitka obhajoby spočívající v tom, že poté, co byl auditor Ing. Petr Skříškovský seznámen se zněním nájemní smlouvy ze dne 2. 1. 2003, pak svá předchozí vyjádření upravil v tom smyslu, že za této situace se v případě nákladů na opravu střechy jednalo o uznatelný daňový nárok. Z těchto důvodů byl ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu zrušen výrok o vině obžalovaného P.M. pod bodem 3) výroku napadeného rozsudku a dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu byl tento obžalovaný této části obžaloby zproštěn, neboť odvolací soud dospěl k závěru, že se nejedná o trestný čin. Pokud tedy dospěl k tomuto závěru na základě toho, že nebyl naplněn jeden ze základních znaků skutkové podstaty zažalovaného přečinu, pak už následně jakékoliv úvahy o použití ustanovení o subsidiaritě trestní represe ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku pozbývají opodstatnění.

Jestliže byly zrušeny výroky o vině obou obžalovaných pod 1) - 3) výroku rozsudku, pak samozřejmě musel být zrušen výrok o trestu. Při úvaze o druhu a výměře trestu vycházel odvolací soud ze zásady zákazu reformace in peius. Zohlednil skutečnost, že obžalovaný M. byl uznán vinným přečinem podle § 220 trestního zákoníku toliko v jeho prvním odstavci, na rozdíl od napadeného rozsudku. Dále bylo třeba zohlednit, že byla podstatným způsobem snížena výše způsobené škody v případě bodů 1) a 2) napadeného rozsudku a také skutečnost, že pod bodem 3) výroku napadeného rozsudku byl obžalovaný zproštěn. Za této situace pak odvolací soud považuje za odpovídající tresty u obžalovaného P.M. ve výši 10.000 Kč se stanovením náhradního trestu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Svobodová.

odnětí svobody v trvání 100 dnů a u obžalované J.S. ve stejné výši, avšak se stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 50 dnů, neboť takto byl stanoven náhradní trest i napadeným rozsudkem. S ohledem na zásadu zákaz reformace in peius nemohl být stanoven vyšší náhradní trest, i když tato obžalovaná byla uznána vinnou ve stejném rozsahu jako obžalovaný P.M..

Ve vztahu k bodům 1) a 2) výroku napadeného rozsudku tedy bylo prokázáno, že oba obžalovaní společným jednáním způsobili společnosti XXXXX škodu ve výši 108.970 Kč, a proto byli společně a nerozdílně zavázáni k náhradě škody uvedené společnosti v této výši. Poškozená společnost se k trestnímu řízení se svým nárokem včas a řádně připojila, byla zjištěna příčinná souvislost mezi trestnou činností obžalovaných a vznikem způsobené škody. Jelikož se tato společnost připojila s vyšším nárokem na náhradu škody, byla ve vztahu ke skutkům pod body 1) a 2) ve výroku rozsudku ve smyslu ustanovení § 229 odst. 2 trestního řádu odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Jestliže byl obžalovaný P.M. zproštěn obžaloby pro skutek pod bodem 3), pak také musel odvolací soud ve smyslu ustanovení § 229 odst. 3 trestního řádu poškozenou společnost ve vztahu k tomuto jednání obžalovaného M. s jejím nárokem na náhradu škody odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních ve smyslu ustanovení § 229 odst. 3 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Svobodová.

Zlín 6. listopadu 2018

Mgr. Radana Macháňová Laštůvková v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
JUDr. Ivan Holík
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Svobodová.